

signelser! . . . Nej, saa priser jeg sgu hellere den gammeldags Bondemand, der gaar velfornøjet og synger bag Ploven og lader sin »Vorherre« om Verdens-Forbedringen.«

»Ja, saadan omtrent er det jo, at ogsaa Præsterne plejer at præke,« sagde Per spydigt. Han mindedes sin Faders staaende Ytringer om »Verdensbørnene«, og han havde heller ikke glemt hin Nat efter Orgiet i »Gryden«, da Fritjof pludselig kastede Vildmands-Masken og aabenbarede sig som en spag og skælvende Konfirmand. Han blev derfor heller ikke synderlig overrasket, da Fritjof nu — med et Tordenslag i Bordet og under sine unge Tilhøreres bifaldende Mumlen — erklærede, at han Fanden gale ham, naar det endelig skulde være, foretrak Folkets gamle, enfoldige Profeter for disse moderne »nøgterne Juden-Trompetere« med deres Nytte-Poesi og Kadaver-Prosa.

Per, der stadig ikke forstod de idelige Hentydninger, hvormed den anden spækkede sin Tale, og derfor heller ikke Grunden til den personlige Bitterhed, hvoraf den var præget, trak tavs paa Skuldrene. Han fandt det ikke længer Umagen værd at fortsætte Samtalen.

I det samme kom der ogsaa to elegant klædte Damer ind fra Gaden, efterfulgte af en Herre med Teaterkikkert; og i Løbet af faa Minutter fyldtes nu Kaféen af en Skare højrøstede og ophedede